

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSIMANO, ELLE

Finlay Donovan îi dă gata / Elle Cosimano ; trad. din lb. engleză:
Mihai-Dan Pavelescu. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-785-9

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Redactor: **Odilia Roșianu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FINLAY DONOVAN KNOCKS 'EM DEAD

Copyright © 2022 by Elle Cosimano

Jacket design by David Baldeosingh Rotstein

Jacket art: woman © Clash_Gene/Shutterstock; fingers © vi73/Shutterstock; hair

bun © MatoomMi/Shutterstock; hair strands © Yana Lesiuk/Shutterstock

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN

ÎI DĂ GATA

Traducere din limba engleză de Mihai-Dan Pavelescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL 1

Christopher era mort. Îl găsiseră legănându-se la suprafața apei, cu ochii bulbucați și stinși, imediat după ce se crăpase de ziuă. Deși nu puteam spune cu sinceritate că nu omorâsem niciodată pe nimeni, de data asta era imposibil să neg: eram sută la sută responsabilă.

— N-a fost vina ta.

Vero mi-a strâns brațul cu un gest încurajator, prin mâneca puloverului meu negru și lung. Nu avusesem altceva potrivit de îmbrăcat; nu-i ca și cum m-aș fi trezit dimineata așteptându-mă să particip la o înmormântare. Și totuși tânăra și ultramoderna bună a copiilor mei reușea să afișeze cu succes pantaloni mulați, o bluză de firmă și un coc impecabil. Mi-a oferit un zâmbet șters.

— Nu-i de parcă ar fi fost cu intenție.

Mâna ficei mele era firavă în mâna mea, trupul i se lipise de mine și avea ochii roșii de plâns.

— Ca să-ți iau apărarea, a șoptit Vero, instrucțiunile erau scrise cu litere foarte mici. Și la vârsta ta...

— Am treizeci și unu de ani.

— Exact. Nimeni nu s-ar aștepta să poți citi literele alea minuscule. Doar că i-ai dat prea mult. Asta a fost tot.

— Părea flămând.

Scuza a sunat subred până și pentru mine. Dar de fiecare dată când intrasem în camera fiicei mele, Christopher mă privise din bol cu ochi rotunzi și rugători.

— Știu.

Buzele lucioase ale lui Vero s-au strâns când m-a bătut ușor pe umăr.

— Ți-ai dat toată silința, Finn.

Peștișorul auriu al fiicei mele plutea în apa tulbure, cu pântecul umflat îndreptat spre mine ca un deget acuzator. Christopher fusese un cadou pentru Delia de la tatăl ei, deși eram sigură că Steven îl cumpărase doar ca să-mi facă în ciudă. Ca să mai îngrămădească o responsabilitate pe capul meu, numai ca să mă vadă eșuând și apoi să-mi arunce asta în față, în timp ce mă ataca pentru custodie. De când mă părăsise pentru agenta noastră imobiliară și se logodise cu ea, fusese hotărât să demonstreze că sunt incompetentă. Pentru el devenise o competiție, care se înrăutățise după ce se despărțise de Theresa. Eu însă mă încăpățânasem să țin în viață peștișorul ăsta nenorocit, pentru a-i demonstra fostului soț că eram capabilă și fără el să întretin copiii noștri – și animalul lor de companie – din venitul meu modest de scriitoare. Că puteam să-i hrănesc și să-i îngrijesc pe Delia, Zach și Christopher de una singură. Sau, cel puțin, cu ajutorul lui Vero.

Christopher supraviețuise în grija mea mai puțin de o lună. Și, deși Zach era prea mic să mă pârască tatălui lor, Delia nu putea păstra un secret nici dacă i-ar fi fost viața în joc. N-aveam cum să ascund de Steven vestea morții lui Christopher. Urma să se laude cu asta în fața lui Guy, sordidul lui avocat de divorț, și probabil că avea să aducă subiectul în tribunal. *Onorată instanță, aș dori să atrag atenția asupra peștelui din pungulița pentru dovezi marcată Proba A. Decedatul și-a întors burta spre cer după numai trei săptămâni de la plasarea lui în*

grija fostei mele soții. În mod evident, ea nu este potrivită să se ocupe de creșterea copiilor noștri.

Dacă Steven ar fi avut habar de omul care murise în vreme ce se afla în grija mea luna trecută (sau de locul unde eu și Vero scăpaserăm de cadavru), probabil ar fi făcut infarct – o posibilitate pe care Vero o luase în calcul cu o satisfacție răutăcioasă, până când evaluase șansele reduse ca vestea să-l omoare cu adevărat. Cu o lună în urmă, după ce mă auzise discutând cu agenta mea literară într-un local aglomerat despre romanul la care lucram, o femeie pe nume Patricia Mickler îmi oferise cincizeci de mii de dolari ca să-i ucid soțul, un bărbat oribil care spăla bani pentru mafia rusă. Felul cum Harris ajunsese drogat în minivanul meu fusese un accident și, cu toate că nu eu îl omorâsem propriu-zis, soția fusese convinsă de contrariu. Dăduse numele meu unei prietene, Irina, al cărei soț era un asasin plătit, pentru aceeași mafie înfricoșătoare. Moartea soțului Irinei fusese tot un accident, însă ambele femei își exprimaseră recunoștința oferindu-mi sume impresionante de bani. În plus, îmi dăduseră un pont: cineva postase un anunț online, căutând o persoană dispusă să-l ucidă contra cost pe fostul meu soț.

Vero mi-a întins plasa din plastic verde pentru pești.

— Vrei să spui câteva cuvinte?

Zach s-a clătinat spre bol cu piciorușele lui dolo-fane, colțurile scămoșate ale pampersului ieșindu-i de sub tricoul negru. Degetelele lipicioase s-au agățat de marginea comodei și s-a ridicat pe vârfuri ca să vadă. A atins cu un deget sticla bolului, în timp ce i se prelingea salivă pe bărbie. Răsuflarea Deliei era întretăiată și buza de sus îi strălucea de muci, când s-a uitat la mine, așteptând. Am luat plasa din mâna lui Vero.

— Ce ar trebui să spun? am șoptit.

Ea m-a împins ușor spre hol.
— Zi doar ceva frumos despre el.

Am strâns plasa la piept, încercând să găsesc cuvintele care să-mi liniștească fetița de cinci ani, devastată din clipa când se trezise și-și găsisese animalul de companie plutind în bol ca și când și-ar fi luat la revedere. Eram scriitoare, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi câștigam existența din cuvinte. Trebuia să fie ușor. Dar de fiecare dată când mă uitam la Christopher, nu puteam să văd decât chipul fostului meu soț. Nu pentru că voiam să-l omor pe Steven. Deși, uneori, cred că voiam. În unele zile. În majoritatea zilelor. Cu siguranță, de câte ori deschidea el gura. Oricât de tensionată devenise însă relația noastră după ce mă părăsise pentru agenta imobiliară, Steven își iubea copiii, iar ei îl iubeau la rândul lor. Și eu n-aș fi făcut niciodată ceva care să-i rănească pe Delia sau pe Zach.

Cineva dorea ca Steven să moară. Însă nu eram eu aceea.

— Ce aș putea spune despre Christopher?

M-am uitat din nou la Vero, căutând inspirație. Colțul gurii i-a zvâcnit și mi-a făcut semn să continui.

— A fost un pește bun. Un prieten loial și statornic pentru noi toți, care...

Colanții mi-au fost smuciți cu violență.

— Spune despre zâmbetul lui, a zis Delia, ștergându-și nasul de mâneca bodyului ei negru. Și cum sufla bășicuțele cele mai frumoase...

S-a împins spre mine, îngropându-și fața în faldurile puloverului. Fruntea micuță a lui Zach s-a încrețit de îngrijorare. Mă simțeam recunoscătoare că era prea mic ca să înțeleagă cu adevărat ce se întâmpla, în timp ce m-am făcut ecoul sentimentelor Deliei și am băgat plasa în apă, scoțându-l pe Christopher.

Ea m-a ținut de picior în vreme ce am mers solemn pe hol spre baie. De la nivelul soldului lui Vero, Zach marca sfârșitul procesiunii noastre. Ne-am oprit în jurul toaletei, care avea capacul ridicat, aducându-ne ultimul omagiu, în timp ce Christopher a căzut în vas cu un pleosc discret.

Delia mi-a apucat brațul când m-am întins spre clapeta de tras apa.

— Nu, mami!

— Puiule, trebuie. Nu poate să rămână veșnic în veceu.

— De ce nu? a scâncit ea.

— Pentru că...

I-am aruncat lui Vero o privire imploratoare. Capitolul ăsta nu figura în exemplarul meu din *La ce să te aștepți când aștepți un copil*. Voiam banii înapoi.

— Pentru că, mi-a sărit Vero în ajutor, o să-nceapă să pută...

Am călcat-o zdravăn pe picior.

— Dar n-o să-l mai văd niciodată, a suspinat Delia.

O bășicuță i s-a umflat dintr-o nară și i-am șters-o cu mâneca mea.

— Vom avea mereu amintirile despre el.

Și zecile de fotografii pe care ea mă pusese să le postez pe *#goldfishofinstagram*.

— Poate mergem la pet shop să luăm altul.

Cuvintele îi scăpaseră lui Vero înainte s-o pot opri. Delia a izbucnit într-un acces de tânguieți sfâșietoare. Buza de jos a lui Zach a început să tremure.

— Nu vreau alt pește! a zbierat Delia. Nu există alt pește ca Christopher!

— Ai perfectă dreptate, am spus, ridicând vocea, deoarece amândoi începuseră să urle. Nu va mai exista niciodată alt pește ca Christopher. Ar trebui să-i cinstim memoria printr-un minut de tăcere.

Gura Deliei s-a închis cu buzele strânse. În baie s-a făcut liniște, cu excepția suspinelor tremurătoare ale copiilor. Mi-am plecat capul și am împuns-o pe Vero cu cotul în coastă până a plecat și ea capul. Am așteptat un minut întreg înainte să duc mâna la clăpetă. De data asta, Delia n-a mai încercat să mă oprească și Christopher a dispărut într-un vârtej de solzi portocalii.

Vero a ciufulit cu blândețe șuvițe umede de lacrimi ale părului Deliei.

— Hai, Dee. O să-ți fac niște prăjiturile.

— Nu prea multe, i-am amintit.

Mama pregătea destul curcan și umplutură cât să hrănească o armată, și m-ar fi omorât dacă le-aș fi stricat copiilor pofta de mâncare înainte de cină.

Zach a țipat de bucurie când Vero l-a ridicat și l-a dus în brațe la parter. Delia a mai zăbovit, aruncând o ultimă privire spre toaletă, înainte de a-i urma în bucătărie.

Când am dus mâna spre întrerupătorul luminii, m-am oprit. M-am întors spre toaletă și am tras din nou apa. Asta fiindcă nu sunt cea mai norocoasă persoană din lume și știu prea bine că morții au obiceiul să revină ca să te bântuie.

CAPITOLUL 2

O oră mai târziu, eu și Vero le încheiam Deliei și lui Zach cataramele de la scăunelele lor de mașină. Vero le-a șters firimiturile de biscuiți de pe obraji, iar eu am suit două trollere mici în portbagaj și am trântit ușa acestuia.

— Ce-i cu bagajele alea? a întrebat Vero.

— Am primit un e-mail de la Steven azi-dimineață. S-a mutat în noua lui casă și vrea să ia copiii în weekend.

El anexase și fotografii cu ferma renovată pe care o închiriasse în Fauquier County, având grijă să sublinieze că dormitoarele copiilor și jucăriile erau deja despachetate, iar bucătăria era aprovizionată și pregătită pentru ei. Îl pusese în copie și pe avocatul lui, Guy, care ne răspunsese amândurora, felicitându-l pe Steven pentru găsirea unui „loc minunat pentru copii”, ceea ce, în limbaj avocațesc, însemna, evident, *n-ai niciun motiv să te opui*.

În urma arestării fostei lui logodnice, fusese ușor să țin copiii departe de fermă. După ce acolo se descoperiseră cinci cadavre îngropate, iar Theresa Hall fusese implicată în ancheta ulterioară, Steven anulase logodna. În câteva ore se mutase din casa ei din oraș și de atunci dormea pe canapeaua din rulota de vânzări de pe

domeniul fermei. El și avocatul lui acceptaseră că era mai bine ca vizitele copiilor să fie suspendate până când el se punea iar pe picioare. Ei doi nu știau însă ce știam eu și Vero – că cineva postase un anunț pe un forum online, oferind o sută de mii de dolari oricui era dispus să-l elimine pe Steven Donovan. Din câte ne dăduserăm seama, forumul era o hazna virtuală, deghizată vag ca grup de sprijin pentru mame – un spațiu anonim unde sute de femei de vârstă mijlocie nemulțumite se plâneau de ceea ce le irita, adică soții, șefii și iubiții lor. Se părea că, pentru cele cu resurse financiare, era și o cale de a scăpa de ei.

Vero m-a privit îngrozită când a glisat portiera laterală a minivanului, închizându-i pe copii.

— Doar n-ai de gând să-i lași cu el?

— Bineînțeles că nu. I-am sunat pe ai mei și i-am întrebat dacă pot să stea la ei copiii. După-ai a i-am scris lui Steven și i-am spus că deja era stabilit un plan.

Un zâmbet răutăcios a încolțit pe buzele lui Vero când am urcat în minivan. Vocea i-a coborât într-o șoaptă conspirativă și a mișcat dintr-o sprânceană.

— Trei zile întregi fără copii? Pot să stau câteva nopți la vărul meu, dacă vrei să-l inviți pe Julian să vă jucați de-a familia în weekend.

Obrajii mi s-au încins când mi l-am imaginat pe Julian în bucătăria mea. Sau în dormitorul meu. Am aruncat pe furiș o privire rușinată în oglinda retrovi-zoare, dar capul lui Zach se rezemase deja de spătarul scăunelului, iar ochii înroșiți ai Deliei se închideau încetișor.

— N-am timp să mă joc de-a familia.

Oricât de ispitor ar fi fost să petrec un weekend singură cu studentul la drept, tânăr, sexy și atrăgător, cu

care mă întâlneam, aveam lucruri mult mai importante de făcut.

— Trebuie să aflu cine a postat anunțul ăla. N-o să am liniște să-i las pe copii la Steven până nu m-asigur că nimeni nu-ncearcă să-l omoare.

Și dacă asta nu era destul, până luni dimineată, la ora nouă, trebuia să trimit o prezentare agentei mele.

Am răsucit cheia în contact, strâmbându-mă când motorul a protestat cu un bolborosit, înainte să por-nească gemând.

Vero a scos un icnet de dezgust.

— Luni mergem să cumpărăm o mașină.

— Minivanul e-n regulă. Vărul tău abia l-a reparat.

— Nu. Ramón doar i-a pus niște plasturi. Recu-noaște, e praf.

Am băgat în viteză bătrânelul meu Dodge Caravan, rugându-mă să nu se desprindă nimic pe drum – cel puțin nimic esențial – în timp ce se târâia pe aleea ce ducea spre stradă.

— Nu-mi pot permite să cumpăr o mașină nouă acum. Steven și avocatul lui îmi analizează fiecare cheltuială.

— Ți-ai putea permite dacă ai accepta jobul ăla de pe forum. Cu o sută de miare ai lua o mașină frumușică.

— Nu ne omorâm fostul soț pentru bani, am șoptit, privind în spate la copiii care dormeau.

— Cât crezi că am putea obține pentru avocatul lui? a sugerat Vero.

I-am aruncat o privire nimicitoare.

— Gata-gata, glumeam. Dar să știi că n-o să mai reziste mult cureaua de transmisie. Mai bine apucă-te să scrii cartea aia la care Sylvia crede că lucrezi.

— Știu. Și o s-o scriu.

Agentă mea literară, Sylvia Barr, mă hărțuia întruna pentru câteva pagini-mostră din romanul pe care, chipurile, îl începusem cu o lună în urmă și pe care editorul meu îl aștepta înainte de sfârșitul anului.

— Lucrez la ea weekendul ăsta. Oricum, voi sta la bibliotecă.

Vero și cu mine ne roteam succesiv între aproape o duzină de filiale ale sistemului local de biblioteci al comitatului, având grijă să ne ștergem istoricul căutărilor de fiecare dată când foloseam calculatoarele pentru a verifica dacă acceptase cineva oferta postată pe forum. Trecuse o lună fără ca nada să fi fost mușcată, însă asta nu schimba faptul că cineva dorea să-l ucidă pe tatăl copiilor mei, iar acum, când Steven avea propria-i locuință, nu mai exista nicio scuză rezonabilă să țin copiii departe de el. Aș fi petrecut tot weekendul la bibliotecă, dacă era nevoie. Aș fi scotocit prin forumul acela până aș fi descoperit cine postase anunțul – probabil una dintre nenumăratele femei pe care Steven fie le disprețuise, fie izbutise să le înfurie. Apoi aș fi dat un telefon anonim, anunțând intențiile respectivei la poliție, și aș fi sperat din tot sufletul că povestea s-a încheiat.

— Vin să te ajut, s-a oferit Vero, când am intrat pe autostradă.

— Ar fi o prostie să pierdem weekendul amândouă. N-ai nicio întâlnire fierbinte?

— Hai, te rog! Tu ai parte de destulă acțiune pentru amândouă.

Mi-am întors ochii de la șosea și am privit-o. Vero fusese mereu cea care îmi dădea lecții despre cum să mă îmbrac după ultima modă și să ies în oraș, dar în ultima vreme rămăsese tot mai mult acasă. În afară de cursurile de la colegiul comunitar, se mulțumea să-și petreacă

serile libere cu mine și copiii, stând în pijamale și uitându-ne la filme.

— Poate că ai avea și tu parte de ceva acțiune, dacă ai mai ieși din casă din când în când.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ce se mai aude cu tipul ăla, Todd, de la macro-economie?

— *Microeconomie*, a zis ea, accentuând *micro*. Dacă vrei să scapi de mine ca să poți sta dezbrăcată cu prietenul tău, mai bine îmi petrec weekendul uitându-mă la fotbal cu văru-meu.

Minivanul s-a legănat ușor, când am studiat-o, privind de la ea la șosea și făcându-l pe șoferul de pe banda vecină să mă claxoneze.

— Parcă ziceai că ai tăi nu petrec Ziua Recunoștinței în familie anul ăsta, fiindcă mătușă-ta e bolnavă.

— Așa e. Mama are grijă de ea.

Știam că Vero era apropiată de vărul ei – înainte să se mute la noi, ea locuise practic pe canapeaua lui –, dar era neobișnuit de tăcută când venea vorba despre restul familiei. În luna cât stătuse cu noi, n-o sunaseră nicio dată pe telefonul fix și, deși mama și mătușa ei locuiau dincolo de pod, în Maryland, Vero nu mersese niciodată să le viziteze, din câte știam.

— Dacă Ramón e acasă, de ce nu sărbătoriți împreună?

Răspunsul lui Vero a fost un râs sec.

— Pentru Ramón, mâncarea gătită acasă înseamnă încălzirea unei casolette de macaroane cu brânză. În plus, aș prefera să petrec Ziua Recunoștinței cu voi.

S-a întors spre geam. N-am putut scăpa de senzația că-mi ascundea ceva, dar când am intrat în cartierul alor mei, am decis să nu mai insist. Ea avea să-mi spună când

se simțea pregătită. Familiile sunt ciudate uneori. Eu ar trebui să știu asta.

Mama și tata continuau să locuiască în aceeași casă unde crescuserăm eu și Georgia, o vilă în stil colonial, cu fațadă de cărămidă, cu etaj, într-o suburbie din Burke care fusese cândva mai liniștită. Când am intrat pe aleea de acces, mama a deschis larg ușa. Șortul ei pe care scria BUNICILE REPARĂ TOTUL era pătat de ulei și prăfuit cu făină. Mirosul îmbietor de curcan umplut la cuptor a pătruns până la noi, în timp ce îi trezeam pe copii. Cinci zile pe an eram bucuroasă că locuiam așa aproape de ai mei. Celelalte trei sute șazeci? Nu chiar la fel de bucuroasă.

Mama s-a încruntat la părul Deliei, când a strâns-o în brațe în hol. Perișorul blond și scurt îi crescuse vreo doi centimetri și jumătate de la un incident care implicase bandă adezivă și o foarfecă, iar Vero îl pieptănase într-o parte înainte să plecăm, fixându-l cu agrafe roz.

— Ia uite cât ai crescut! Parcă nu te-am mai văzut de luni bune!

— Ai văzut copiii săptămâna trecută, mamă.

Ținând geanta cu pampersși pe un umăr și o plăcintă cu dovleac în mâna cealaltă, l-am trântit pe Zach în brațele deschise ale mamei. Ea i-a șters o pată de ciocolată de pe obraz și mi-a aruncat o privire muștrătoare în vreme ce îl săruta. Strâmbând din nas, a întins mâna după geantă.

— Scuze. L-am schimbat chiar înainte să plecăm, dar am rămas blocați în trafic.

Georgia a apărut în hol, ținând deja o bere desfăcută în mână. Mama a ridicat ochii spre tavan, parcă lăsând situația în seama Domnului.

— Ce-i? a întrebat Georgia ca o întrupare a inocenței. E ora cinci.

— Poate la Vatican, a mormăit mama și s-a luminat la față când Vero a târât cele două trollere peste prag. Vero, draga mea, ce bine că te văd! Mă bucur c-ai venit.

Zach a chicotit, în timp ce ele s-au îmbrățișat stângace în jurul lui.

— N-aș fi ratat așa ceva.

— Lasă bagajele, a spus mama, făcând un semn vag spre baza scării, în timp ce închidea ușa.

— Bună, Vero. O Zi a Recunoștinței ferici... uff!

Plămânii surorii mele s-au golit cu un icnet, când Delia a izbit-o și s-a înfășurat în jurul picioarelor ei cu o îmbrățișare strivitoare de oase.

— Mătușă Georgia, vii la mine la grădiniță săptămâna viitoare? E Ziua Muncii.

— Ziua Muncii?

— Ziua Carierei, am clarificat eu, punând plăcinta pe masa din hol și scoțându-mi haina.

Delia a țopăit pe vârfurile picioarelor.

— Le-am spus colegilor că ești polițistă și vor să-ți vadă pistolul.

Georgia i-a răvășit părul, desprinzând o agrafă.

— O să vorbesc cu mama ta despre asta. Du-te și caută-l pe bunicul. Cred că ascunde prăjiturilele.

Delia a fugit spre living, de unde se auzea vacarmul unui meci de fotbal, de la televizor. Georgia și-a ridicat berea spre noi în semn de toast. Înainte ca gura sticlei să-i atingă buzele, mama i l-a trântit pe Zach la piept. Reflexele de polițistă au intrat în acțiune și Georgia l-a prins cu brațul liber, când i-a alunecat pe pulover.

— Îl poți schimba pe Zach în camera de oaspeți, a spus mama, lăsând geanta cu pampersși la picioarele ei.